

Arrest

nr. 246 629 van 22 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 juli 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 16 september 2019 een aanvraag in voor een visum gezinshereniging, in functie van haar voorgehouden echtgenoot H.T.R. Haar echtgenoot heeft de vluchtelingenstatus verkregen in België. De commissaris-generaal heeft namelijk op 15 februari 2019 beslist om de hoedanigheid van vluchteling aan de echtgenoot van de verzoekende partij toe te kennen.

Op 27 juli 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende redengeving:

"(...)

Commentaar: De betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 16/09/2019 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van S. H. M., ° 01/01/1998 van Eritrese nationaliteit, om de echtgenoot in België,

H. T. R., ° 01/04/1994 van Eritrese nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 25/01/2015 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel uitmaakt van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut een schending kan uitmaken van de Belgische internationale openbare orde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Meneer heeft een dochter, M., ° mei 2016 met een andere vrouw nl. B. S.

Het huwelijk van meneer en zijn huidige vrouw, S. H. M. is een huwelijk gearrangeerd door de familie.

Daarvoor hadden ze mekaar nooit gezien.

Betrokkenen huwden op 25/01/2015.

Mevrouw weet dat hij een dochter heeft bij een andere vrouw maar weet haar naam of leeftijd niet.

Zij heeft hen ook nog nooit gezien want meneer heeft het pas verteld toen zij naar Ethiopië ging.

Meneer vertrok naar Ethiopië op 21/01/2017 waar mevrouw niets vanaf wist

Mevrouw verklaarde dat meneer 3 halfzussen heeft, meneer heeft dit niet verklaard in zijn verhoor bij DVZ

Betrokkenen communiceren via Messenger

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 03/06/2020 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In het advies van 22/07/2020 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Het huwelijk is een vormgebonden overeenkomst waardoor twee partners toetreden tot een wettelijke regeling en zo een gebonden levenslang gewilde leefgemeenschap doen ontstaan. Er dient dus onderzocht te worden of het afgesloten huwelijk tussen S. H. M. en H. T. R. voldoet aan deze bij wet gestelde vereiste.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Er mag dan ook van uitgegaan worden dat aanstaande huwelijkspartners nopens het afsluiten van een huwelijk zich onder meer goed zullen beraden, de tijd nemen om mekaar echt te leren kennen en dit juist allemaal om de gewenste duurzame levensgemeenschap te vormen en te doen slagen

Overwegende dat een niet gelegaliseerde huwelijksakte werd voorgelegd waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd en dat daarom bijkomend onderzoek werd verricht in het licht van art. 12bis§5 en 6.

- Wat betreft de akte: Betrokkenen zijn op 25.01.2015 religieus gehuwd voor de orthodoxe kerk in Tera Imni in Eritrea. Het huwelijk werd op 16.02.2015 officieel geregistreerd bij de burgerlijke stand. Het document is echter niet gelegaliseerd, zodat de echtheid ervan onmogelijk gegarandeerd kan worden.

- Minderjarigheid van de vrouw: Mevrouw was op het ogenblik van de huwelijksvoltrekking nog minderjarig. Ze was pas 17 jaar geworden. De vraag rijst of een minderjarige wel volwaardig kan toestemmen om in het huwelijk te treden en of dit wel een geldig huwelijk is.

- Terugkerende modus operandi: Mijn ambt stelt samen met de Dienst Vreemdelingenzaken vast dat er een spectaculaire toename is van het aantal aanvragen tot gezinshereniging van Eritreeërs. Deze dossiers vertonen bovendien opvallende gelijkenissen:

“De huwelijken blijken telkens voltrokken te zijn, kort voordat één van de echtgenoten het land verlaat om als vluchteling naar Europa te komen. Van een effectief huwelijksleven is er dus amper sprake geweest. De echtgenoot laat zijn kersverse partner gewoon achter in het land waaruit hij plots meent te moeten vluchten.

“Van het huwelijk wordt melding gemaakt in de asielaanvraag.

“Wanneer de partner in Europa is geraakt en de asielpcedure heeft doorlopen met goed gevolg, d.w.z. dat hij als vluchteling wordt erkend en onbeperkt verblijfsrecht verkreeg in België, komen huwelijk en gezinshereniging terug ter sprake.

“De achtergebleven partner vraagt een visum gezinshereniging aan via een Belgische ambassade in één van de buurlanden van Eritrea (vooral Oeganda, maar ook Soedan, Ethiopië of zelfs Egypte). Vaak blijven ze er maanden logeren tijdens de behandeling van de asielaanvraag.

“Van de Eritreeërs aan wie reeds een visum gezinshereniging werd toegekend, blijkt volgens een steekproef van de Dienst Vreemdelingenzaken dat slechts een kleine minderheid zich effectief bij de echtgenoot in België is komen inschrijven. De meerderheid komt dus helemaal niet naar Europa om zich bij de echtgenoot te vestigen, maar reist met het Schengenvisum vermoedelijk door naar een ander Europees land of naar het Verenigd Koninkrijk om daar, vermoedelijk onder een andere naam, alsnog gewoon asiel aan te vragen. Zelfs van de partners die zich effectief bij hun echtgenoot hebben laten inschrijven, zijn er bij de politie een aantal dossiers gekend inzake “verdwijning”, omdat de partner na een aantal dagen of weken de echtelijke woning al verlaat zonder een spoor achter te laten. Sommigen hebben hun spullen meegenomen, andere niet. Meestal hebben ze geen GSM of bankkaart meegenomen, zodat ze niet te traceren waren. Recent nog werd een Eritrese vrouw die een Belgisch visum gezinshereniging had gekregen om haar echtgenoot in België te vervoegen, onderschept door de Deense politie terwijl ze op weg was naar Zweden. Ook in meerdere Antwerpse dossiers waar een visum werd toegekend, bleek dat de visumaanvrager één jaar later niet bij de in België gevestigde partner verblijft en dat er van een huwelijk geen sprake meer is.

“Er lijkt dus sprake te zijn van een georganiseerde of alleszins goed gekende praktijk die het Eritreeërs, onder het mom van gezinshereniging en op basis van een huwelijk zonder inhoud of betekenis, mogelijk maakt om op een veilige manier naar Europa te komen.

“Verblijfsvoordeel voor mevrouw: Door nu de huwelijksakte aan te bieden, op een moment dat de man in België verblijfsrecht geniet als erkend vluchteling, is er een verblijfsvoordeel aan verbonden voor de vrouw die momenteel in Ethiopië blijkt te verblijven. Nu meneer verblijf heeft in België, ziet zij haar kans om gezinshereniging aan te vragen.

- *Gearrangeerd huwelijk: Het huwelijk werd door de families van betrokkenen geregeld. Betrokkenen kenden mekaar niet voor de voltrekking van het huwelijk. Mevrouw was nog minderjarig en had waarschijnlijk amper zeggenschap.*

- *Weinig tot geen huwelijksleven: Na het huwelijk d.d. 25.01.2015 hebben ze 2 maanden samengewoond in het huis van de ouders van meneer. Dan keerde mevrouw terug naar haar ouderlijk huis, waar ze 2 maanden alleen verbleef zonder haar man. Daarna hebben ze een éénkamerhuis gehuurd, waar ze dan nog 1,5 jaar zouden hebben samengewoond. Op 21.01.2017 is hij uit Eritrea weggegaan, zonder iets tegen zijn vrouw te zeggen. Hij contacteerde haar 4 dagen later vanuit Ethiopië. Hij was landbouwer, maar de Eritrese overheid vroeg hem om in militaire dienst te gaan en dat zag hij niet zitten. Ze lijken dus enige tijd een normaal huwelijksleven te hebben gehad, doch niets is minder waar, nu meneer in mei 2016 vader is geworden van een kind dat hij verwekt had bij een andere vrouw dan zijn echtgenote. Van een stabiel huwelijk is er dus nog geen sprake geweest. Pas toen mevrouw al in Ethiopië was om een visum gezinshereniging aan te vragen, heeft hij haar opgebiecht dat hij een kind heeft in Eritrea. In augustus-september 2019 is meneer naar Ethiopië gereisd om na 3 jaar zijn vrouw terug te zien. Of er van een relatie nog wel sprake is, is zeer de vraag... Het is immers weinig realistisch dat een gearrangeerd huwelijk tussen 2 mensen die mekaar niet kenden en jaren gescheiden geleefd hebben, nu in België plots in een duurzame levensgemeenschap zou resulteren. Uit andere dossiers weten we intussen dat het enige opzet van de procedure gezinshereniging erin bestaat op een veilige manier naar Europa te kunnen komen.*

- *Relatiebewijzen: Er zijn foto's van het huwelijksfeest. Meneer stuurt geld op naar zijn vrouw en ze houden contact, eerst via de vaste lijn van de burens (toen mevrouw nog in Eritrea verbleef). Later heeft hij voor haar een Nokia-GSM gekocht en bij zijn terugkeer naar Ethiopië heeft hij haar een smartphone cadeau gedaan, zodat ze kunnen communiceren via messenger. De inhoud van de communicatie kan niet worden nagegaan aangezien ze Tigrinya spreken. Dergelijke bewijzen zijn echter niet doorslaggevend, want ook in de dossiers waar de naar België overgekomen partners nadien terug verdwenen zijn, werden dergelijke bewijzen voorgelegd.*

Wat de huwelijks toestemming betreft, werd bij art. 12 van de Wet van 4 mei 1999 een artikel 146bis B.W. ingevoegd, dat een materiële IPR-norm inhoudt ten aanzien van huwelijken waarbij een vreemdeling betrokken is.

Artikel 146bis B.W. bepaalt: "Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde".

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofd van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgische rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 WIPR).

Uit het voorgaande blijkt nu dat het in Eritrea afgesloten huwelijk er niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. Er is geen enkel tastbaar bewijs dat betrokkenen ooit een relatie hadden of in de toekomst deze relatie willen verderzetten. Het huwelijk wordt niet met de nodige officiële documenten gestaafd.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofd van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

*Het visum wordt derhalve geweigerd.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht aan.

Het tweede middel licht onder meer toe:

"(...)

Wat de bewijzen betreft van de relatie, verwerende partij heeft deze niet zelf ingekeken en deze zijn niet in het administratief dossier terug te vinden. Het is onaanvaardbaar en opnieuw een manifest gebrek aan individualisering dat er gesteld wordt dat dergelijke bewijzen niet doorslaggevend zijn omdat ze ook in andere dossiers gezinshereniging worden voorgelegd terwijl het gaat om dossiers waarin de partner achteraf verdwenen is. Ook hier wordt geen enkel bewijs voorgelegd van de pertinentie van een dergelijke opmerking, noch van de informatie (de andere dossiers waarvan sprake) waarnaar verwezen wordt.

Het is aan verwerende partij om onpartijdig het geheel van de bewijselementen te beoordelen, en niet een deel van het bewijs te verwerpen, louter en alleen omdat er in andere dossiers met mensen van dezelfde nationaliteit er sprake van fraude zou geweest zijn.

Welke bewijzen van de relatie waren naast de huwelijksakte en huwelijksdocumenten nu voorhanden:

Verzoekster en haar man zijn meer dan 5 jaar geleden gehuwd in Tera Emni, Eritrea, het dorp waar ze beiden van afkomstig zijn. Zij was op dat moment 17 jaar oud, en haar man was op dat moment 20 jaar oud.

Het was, zoals de gewoonte is op het platteland van Eritrea, een gearrangeerd huwelijk. Het CGVS ging er in de vraagstelling op het gehoor overigens direct vanuit dat het om een gearrangeerd huwelijk ging (stuk 6).

Voor de individuele beoordeling bedoeld in artikel 17 van de richtlijn moeten de lidstaten bij het beoordelen van de bewijsstukken die door de indiener zijn overgelegd, alle relevante factoren in aanmerking nemen, met inbegrip van leeftijd, geslacht, opleiding, achtergrond en sociale status alsook specifieke culturele aspecten (Mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement betreffende richtsnoeren voor de toepassing van Richtlijn 2003/86/EG inzake het recht op gezinshereniging, p.23)

De vader en oom van de referentiepersoon zijn naar het huis van verzoeksters gezin gegaan om haar om haar hand te verzoeken. Op 25 januari 2015 zijn ze in het huwelijk getreden.

De referentiepersoon leefde op dat moment nog thuis.

Wanneer verzoekster op de ambassade gevraagd werd of verzoeker eerder een relatie had, of kinderen had uit een eerdere relatie heeft ze vermeld dat haar man en dochter heeft, M. R., die in Eritrea bij haar moeder leeft. Ze heeft ook vermeld dat ze hen nog nooit gezien heeft omdat haar man het haar pas verteld heeft eens hij haar in 2019 ging bezoeken in Ethiopië waar ze op haar visum wachtte.

Verzoekster en haar man spreken dezelfde taal.

Verzoekster vertelde op de ambassade dat ze op een zondag gehuwd zijn, op 25 januari 2015. Dat ze eerst lunchten bij de ouders van haar man en de dag ervoor hadden geluncht bij haar ouders. Haar bruidsmeisjes waren H. K. T., Y. M. en S. S. Y. en H. droegen een traditioneel wit kledingstuk en S. een gewone jurk. Zijn bruidsjonkers waren B. I., T. Y. en R. M. Ze droegen zwarte pakken. Verzoekster droeg zelf een witte traditionele jurk en haar man een zwart pak.

Ze hebben trouwringen. Na de huwelijksreis zijn ze twee maanden blijven wonen bij zijn ouders thuis. Ze hebben dan twee maanden apart gewoond waarna ze een huurwoning vonden en twee jaar samen leefden in Tera Emni.

Haar man is op 21 januari 2017 naar Ethiopië gevlucht. Ze wist niet dat hij ging vluchten. Na vier dagen belde hij haar uit Ethiopië.

Verzoekster weet wat haar man graag drinkt. Ze ken zijn twee halfbroers bij naam, zijn drie halfzussen evenzeer. Ze kent ook zijn volle zus. Ze heeft hen allen ontmoet en ze wonen in hetzelfde dorp.

Ze kent de ouders van haar man, en weet wat ze doen en waar zijn vader gelegerd is.

Ze weet waarom haar man gevlucht is.

Ze communiceren via Messenger en ze hebben de dag van haar interview op de ambassade elkaar al 2 maal gesproken.

Verzoekster heeft ook nog informatie gegeven over haar eigen familie op de ambassade.

Verwerende partij heeft geen interview gehouden met de referentiepersoon om na te gaan of hij die informatie of de informatie hierboven kon bevestigen, of om eventuele onduidelijkheden uit te klaren.

De referentiepersoon heeft op vraag van het parket bewijzen voorgelegd van zijn huwelijk en de banden met zijn vrouw.

Hij heeft een verklaring afgelegd met betrekking tot de communicatie met zijn vrouw. Hij verklaarde dat hij telefoongesprekken had met zijn vrouw via de vaste lijn van haar buur toen zij nog in Eritrea verbleef. Toen hij voldoende geld verdiend had heeft hij haar een GSM gekocht waarop hij haar kon bellen omdat er in Eritrea in hun dorp geen internet was. Toen hij haar bezocht heeft in Ethiopië in 2019 heeft hij haar een smartphone gekocht en sindsdien communiceren ze via Messenger.

De referentiepersoon heeft daarop 340 bladzijden aan communicatie in Messenger met verzoekster voorgelegd aan het parket. Het gaat om gesprekken in het Tigrinya, romantische afbeeldingen en liefdesverklaringen en foto's en telefoongesprekken en gemiste telefoongesprekken. Die 340 bladzijden is de messengercommunicatie tussen september 2019 en juni 2020.

De referentiepersoon heeft ook foto's voorgelegd van hun huwelijk, van de lunch met de beide ouders, en de bruidsjonkers en meisjes zijn er ook op te zien.

De referentiepersoon heeft ook foto's voorgelegd van zijn bezoek aan verzoekster in Ethiopië in de zomer van 2019 en bewijzen van zijn vlucht.

De referentiepersoon heeft ook bewijzen voorgelegd van de financiële steun aan verzoekster, zijn vrouw.

De referentiepersoon heeft ook een schriftelijke verklaring voorgelegd waarin hij aangeeft hoe het komt dat hij een buitenechtelijke dochter heeft. Hij heeft aangegeven dat het om een one-night stand en dat hij dit uit schroom verborgen heeft proberen houden voor zijn vrouw en haar familie. Hij heeft ook verklaard dat hij het heeft opgebiecht toen hij haar in de zomer van 2019 bezocht heeft en dat ze er ruzie over gehad hebben maar hij zijn fout erkend heeft en verzoekster hem vergeven heeft.

Deze documenten zijn niet terug te vinden in het administratief dossier. Dit blijkt uit de kopie van het administratief dossier die verzoeksters raadsman ontvangen heeft van de Dienst Openbaarheid van Bestuur van verwerende partij en de briefwisseling die de raadsman heeft gehad met verwerende partij hierover (stuk 7).

Het parket heeft de bewijzen blijkbaar niet overgemaakt aan verwerende partij en verwerende partij heeft die bewijzen niet ingezien, hoewel ze ernaar verwijst in de bestreden beslissing (verwerende partij heeft gewoon het advies van het parket verbatim overgenomen, inclusief fouten).

Verzoekster haar man heeft verklaard aan verwerende partij in het kader van zijn asielaanvraag op 18 mei 2018 dat hij gehuwd is met S. M. H., geboren in 1998 te Ter Emni, dat ze religieus gehuwd zijn op 25 januari 2015 en dat ze op het moment van zijn verklaringen woonde te Asmara.

Uit verzoekster haar man zijn verklaringen van diezelfde dag blijkt dat hij ook niet weet wanneer de moeder van zijn dochter precies geboren is of hoe oud ze is.

Verzoekster haar man heeft ook verklaard aan het CGVS in welke kerk hij precies gehuwd is.

Verwerende partij is er toe gehouden alle relevante elementen te betrekken in haar onderzoek en zorgvuldig onderzoek te doen aangaande alle relevante elementen. Verwerende partij is ertoe gehouden de beslissing te individualiseren en te betrekken op alle relevante elementen van het dossier.

Het is volstrekt onduidelijk waarom verwerende partij deze informatie niet betrokken heeft in haar beslissingname en niet in overweging genomen heeft. Het is ronduit onzorgvuldig om de informatie die het parket opgevraagd heeft en waar verwerende partij zelf naar verwijst niet zelf in te zien en er een eigen inschatting van te maken.

Zoals hierboven reeds uiteengezet dienen de aanvragen gezinshereniging van personen die internationale bescherming genieten beoordeeld te worden met flexibiliteit en begrip voor de bijzonder precaire situatie waarin de aanvragers zich bevinden.

Verwerende partij heeft dit miskend op een wijze die verzoeker enkel in de meest duidelijke bewoordingen kan veroordelen. De beslissing staat bol van onzinnige, kwalijke veralgemeningen die het internationaal recht, de menselijke waardigheid en het recht om als individu in oogmerk genomen te worden en niet als lid van een groep op basis van nationaliteit, miskennen.

Enkel verzoekster werd aan een interview onderworpen op de Belgische ambassade te Addis Abeba, maar verwerende partij vond het blijkbaar niet nodig de inhoud van die verklaringen te toetsen bij de referentiepersoon die niet gehoord werd. Er wordt in de bestreden beslissing niet verduidelijkt waarom verwerende partij dat niet nodig achtte. (RvV nr 226 981 van 29 april 2019)

Verwerende partij had zorgvuldig onderzoek moeten doen aangaande alle elementen van het administratief dossier waarvan zij kennis had, zoals de verklaringen tijdens de asielprocedure over het huwelijk die stroken met de gegevens van het Visumdossier en de verklaringen van verzoekster over haar huwelijksdag en die naast de foto's van het huwelijk moeten leggen. Verwerende partij rekening moeten houden met alle moeite die de referentiepersoon gedaan heeft om terug in contact te komen met zijn vrouw, haar te bezoeken en de honderden bladzijden communicatie tussen hen sinds hij haar een smartphone gekocht heeft, en rekening moeten houden met de financiële ondersteuning. Vernietiging vanwege een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van de bepalingen van artikel 11, §1, tweede lid en 12bis Vw. van de dringt zich op (RvV, 30 juni 2016, nr. 170.949). (...)"

3.2. Uit dit onderdeel blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een uitgebreide bundel van stukken toe (zie stukken 7 deel I en deel II) die werden overgemaakt aan het parket in het kader van de beoordeling of de verzoekende partij een schijnhuwelijk had afgesloten. Het parket heeft deze stukken, die handelen over de relatie tussen de verzoekende partij en de voorgehouden echtgenoot, niet overgemaakt aan de verwerende partij.

De verwerende partij is zich hiervan bewust, wat blijkt uit een mail van 17 september 2020 van K.C. naar V.L.H. met de volgende inhoud, ter terechtzitting voorgelezen door de Raad:

"(...)

Er werd beroep ingediend tegen de beslissing dd. 27.07.2020. De referentiepersoon zou naar aanleiding van het onderzoek door het parket verschillende foto's, kopies van gesprekken, ed. hebben neergelegd. Dit wordt in de beslissing mee overgenomen uit het advies van het parket. Echter, werden geen enkele van deze stukken toegevoegd aan het dossier, noch wordt in de beslissing op één of andere wijze gemotiveerd waarom deze stukken niet afdoende zijn om aan te tonen dat het niet om een schijnhuwelijk zou gaan. Ik acht de kans op vernietiging dan ook groot en ga geen advocaat aanstellen in deze zaak.

*Gelieve er op te letten dat wanneer het parket wordt ingeschakeld en daar stukken worden neergelegd in het kader van het onderzoek, deze stukken eveneens in het administratief dossier van betrokkene moeten zitten. Ander kan de Raad niet nagaan of de motivering al dan niet afdoende is. In dit dossier wordt er ook helemaal niet gemotiveerd waarom de stukken de oprechte relatie niet aantonen. Louter stellen dat ze geen bewijswaarde hebben omdat uit andere dossiers waarbij ook dergelijke bewijzen werden neergelegd, is gebleken dat het om schijnhuwelijken ging is geenszins voldoende. Elk dossier dient individueel beoordeeld te worden.
(...)”*

De verwerende partij bevestigt de inhoud van deze mail.

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet toe over deze stukken te oordelen in plaats van het bestuur. Wel dient de Raad vast te stellen dat het bestuur niet heeft geoordeeld over alle relevante elementen van het dossier. De verzoekende partij heeft tal van bewijzen omtrent haar relatie voorgelegd. Volgens haar bewijzen deze dat haar huwelijk geen schijnhuwelijk betreft en alleszins niet is afgesloten met het oog op het verkrijgen van een verblijfsvoordeel. Zoals de verwerende partij zelf stelt in voormelde mail, kan de Raad niet nagaan of de motivering van de bestreden beslissing afdoende is. Relevante elementen die handelen over de relatie tussen de verzoekende partij en haar voorgehouden echtgenoot werden niet onderzocht door de verwerende partij. Er wordt niet gemotiveerd over deze stukken. Het betreft diverse verklaringen, ook van de echtgenoot van de verzoekende partij, foto's (ook van het huwelijk, maar ook elders) en zeer omvangrijke stukken over de telefonische en internetcontacten tussen de verzoekende partij en haar voorgehouden echtgenoot, naast transfers van gelden naar de verzoekende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen, wat niet is gebeurd.

In die mate is het middel gegrond zodat de overige onderdelen van het tweede middel en de overige middelen geen antwoord behoeven.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 27 juli 2020 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN